

Arrest

nr. 106 268 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine afkomstig uit Baku.

U werkte als pianist in het restaurant Oasis te Baku. Ook uw vrouw, tante en neef waren er werkzaam.

Op 23/06/2011 vond er een huwelijksfeest plaats in het restaurant.

Op het einde van het feest was u er getuige van dat er een ruzie ontstond over de rekening tussen de vader van de bruidegom en S., de eigenaar van het restaurant. Er werd geduwd en de vader van de bruidegom kwam ten val en overleed. S. stuurde iedereen naar huis en zei dat jullie niet mochten getuigen. S. had banden met Ramiz Mechityev, het hoofd van de administratie van de president van Azerbeidzjan.

De familie van de overleden vader van de bruidegom, die familie had bij het Hooggerechtshof, zette u onder druk om wel te getuigen.

Uw neef F., die als veiligheidsagent werkte in het restaurant, werd op 01/07/2011 vermoord omdat hij een getuigenis bij de politie had afgelegd over het incident.

Op 11/08/2011 diende u een klacht tegen S. in bij de politie omdat hij u bleef onder druk zetten. Nadat u klacht had ingediend werd u op straat door mannen in burger in elkaar geslagen. U diende voor 10 dagen te worden gehospitaliseerd. U werd onder druk gezet door de politie om uw klacht in te trekken. Op 15/08/2011 werd uw zwangere vrouw door 2 onbekenden geslagen ten gevolge waarvan ze een miskraam kreeg.

Op 08/09/2011 dook u met uw gezin onder in een datcha te Logbatan. U bleef er telefonische bedreigingen ontvangen door de entourage van S..

Op 22/11/2011 ontvluchtte u samen met uw gezin uw land van herkomst.

Op 28/11/2011 vroeg u samen met uw vrouw M. Q. (O.V. 6.920.472) en uw tante C. M. (O.V. 6.920.468) asiel aan in België.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteaktes, huwelijksakte, een kopie van de overlijdensakte van uw neef F. dd. 16/07/2011, een attest van gerechtelijk medisch onderzoek dd. 22/09/2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3-4) dat u in het restaurant waar u werkte tijdens een huwelijksfeest getuige was van een ruzie waarbij de vader van de bruidegom om het leven kwam. U werd hierna onder druk gezet; enerzijds door de eigenaar van het restaurant die banden had met R. M., het hoofd van de administratie van de president van Azerbeidzjan, en de politie om niet te getuigen over het incident; en anderzijds door de familie van de vader van de bruidegom, die familie had bij het Hooggerechtshof, om wel te getuigen over het incident.

Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen met deze van uw tante C. M. (O.V. 6.920.468) dienen er echter meerdere ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties te worden vastgesteld.

Wat betreft het incident op 23/05/2011 tijdens het huwelijksfeest in het restaurant waar jullie werkten verklaarde uw tante tijdens haar eerste gehoor voor het CGVS (CGVS tante I p. 6) dat uw vrouw toen aanwezig was in het restaurant, dat zij misschien getuige was van de ruzie, dat ze net als uw tante langskwam om te komen kijken, en dat ze hierna samen met jullie de taxi naar huis nam. Tijdens haar tweede gehoor stelt uw tante (CGVS tante I p. 2) dat uw vrouw thuis zat toen het incident gebeurde omdat ze zwanger was.

Bij confrontatie zegt uw tante dat er tijdens haar eerste gehoor voor het CGVS werd gevraagd of zij of uw vrouw iets hadden gezien van het incident waarop zij ontkennend antwoordde.

Hierna herhaalt uw tante dat uw vrouw toen niet aanwezig was hetgeen echter helemaal niet te rijmen valt met haar aanvankelijke verklaringen dat uw vrouw toen in het restaurant aanwezig was, dat uw vrouw misschien getuige was van het incident, en dat jullie samen naar huis zijn gereden.

U verklaart ook (CGVS p. 9) dat u sinds 07/06/2011 samen met uw tante C. begon te werken in het restaurant Oasis. U bevestigt dat u aldus net voor het incident van 23/06/2011 werkte in het restaurant.

Uw tante verklaarde echter (CGVS tante I p. 5) dat u sinds september 2010 in het restaurant werkte en dat het in 2011 een jaar ging zijn dat u er werkte.

Bij confrontatie stelde u dat dit onmogelijk is hetgeen echter een loutere bevestiging is van deze tegenstrijdigheid.

Tijdens haar tweede gehoor voor het CGVS verklaarde uw tante (CGVS tante II p. 2) dat u sinds 07/06/2011 werkte in het restaurant.

Bij confrontatie met haar hierboven vermelde aanvankelijke verklaring stelde uw tante dat zij toen sprak over jullie neef F. die er in september bijna een jaar ging gewerkt hebben.

Deze motivering kan niet worden aanvaard.

Uit de verklaringen van uw tante tijdens haar eerste gehoor voor het CGVS blijkt immers duidelijk dat zij toen sprak over u en dat jullie neef toen helemaal niet ter sprake kwam.

De geloofwaardigheid van jullie beweringen dat jullie werkten in het restaurant Oasis komt hierdoor op de helling te staan alsook logischerwijze uw bewering dat u getuige was van een moord tijdens een huwelijksfeest dat er plaatsvond.

Verder verklaart u wat betreft uw éénmalige klacht bij de politie (CGVS p. 4) dat u deze op 11/08/2011 indiende en dat u toen dezelfde dag nog door onbekenden werd aangevallen.

Uw tante stelt daarentegen (CGVS tante I p. 7 & 9) dat u één of twee dagen na het incident van 23/06/2011 uw éénmalige klacht bij de politie indiende.

U en uw tante verklaren (CGVS p. 5; CGVS tante II p. 4) dat uw zwangere vrouw op 15/08/2011 door 2 onbekenden werd geslagen ten gevolge waarvan ze een miskraam kreeg.

U noch uw tante maakten echter in de door jullie bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS melding van deze problemen.

Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 9) dat u dit toen bij de DVZ wou zeggen maar dat u werd gestopt en ze zeiden dat je alles op het CGVS mocht vertellen en u voegt eraan toe dat uw vrouw van dit incident wel melding maakte in de door haar bij de DVZ ingevulde vragenlijst.

U werd geconfronteerd met de vaststelling dat uw vrouw evenmin in haar bovenvermelde vragenlijst melding maakte van deze aanval op haar.

Hierop stelt u dat ze dit moet gezegd hebben en dat men haar verklaring hieromtrent misschien niet heeft genoteerd. U verwijst hierbij naar de volgens u verkeerd genoteerde datum in uw vragenlijst van het incident tijdens het huwelijksfeest, m.n. 23/05 terwijl dit moest 23/06 zijn.

Deze motivering kan niet worden weerhouden.

Er moet worden opgemerkt dat er een wezenlijk verschil is tussen eventueel een datum verkeerd noteren in de vragenlijst, en de verklaring van uw vrouw omtrent een ingrijpende aanval op haar niet noteren of u beletten hiervan melding te maken in uw vragenlijst.

Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS stelde u dat u alles bij de DVZ kort heeft verteld, dat u de kern van uw problemen heeft verteld, en dat u er vele vragen werden gesteld.

Redelijkerwijze mag verwacht worden dat indien u tijdens het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet zou hebben kunnen melden dat uw vrouw was geslagen ten gevolge waarvan ze een miskraam kreeg, u bij bevraging voor het CGVS over het verloop van uw gesprek bij de DVZ hiervan onmiddellijk melding zou maken, hetgeen in casu niet het geval is.

Ook uw tante werd geconfronteerd met de vaststelling dat zij van deze aanval op uw vrouw geen melding maakte in haar bovenvermelde vragenlijst.

Haar motivering (CGVS tante II p. 4) dat zij het toen wou melden maar nu pas effectief zegt, is uiteraard onafdoende.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van u, uw vrouw en uw tante worden verwacht dat jullie alle wezenlijke elementen uit het asielrelaas vermelden, meer in het bijzonder dat uw vrouw werd geslagen door twee mannen waardoor zij haar kind kwam te verliezen.

De vaststelling dat jullie een dergelijk essentieel element niet vermeldde, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie verklaringen (CGVS p. 7; CGVS tante I p. 3-4) inzake jullie vluchtroute van Oekraïne naar België.

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie reisden achteraan in een minibus maar dat indien de deur zou worden geopend tijdens een controle jullie zichtbaar waren.

U stelt dat de passeur alles had geregeld en jullie paspoorten in zijn bezit had maar u weet niet waarom hij die identiteitsdocumenten bij zich wou hebben en de passeur had geen afspraak gemaakt met jullie wat jullie dienden te vertellen tijdens een eventuele controle.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en hun netwerk in gevaar zou brengen. Bijgevolg is jullie verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden, niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u, uw vrouw, en uw tante, jullie internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Meer nog, u en uw tante verklaren niet te weten waarom de passeur bij aankomst jullie paspoort niet teruggaf noch of hij hierna iets met jullie paspoort ging doen.

Uw vrouw meldde echter bij de DVZ (zie verklaring vrouw pt. 21) dat de passeur haar paspoort tijdens de reis bijhield en hierna heeft teruggestuurd naar Azerbeidzjan.

Aangezien uw tante stelt dat u alle instructies van de passeur kreeg mag er verwacht worden dat uw verklaringen en deze van uw vrouw hierover gelijklopend zouden zijn, hetgeen in casu niet het geval is. Deze vaststelling bevestigt verder het vermoeden dat jullie uw internationaal paspoort achterhouden om bepaalde inlichtingen ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Ook moet opgemerkt worden dat u over essentiële elementen van uw relaas onaannemelijk weinig informatie kon geven.

Wat betreft de moord op de vader van de bruidegom tijdens het huwelijksfeest verklaart u (CGVS p. 9) niet te weten of zijn familie klacht heeft ingediend noch of er over diens dood, de moord op uw neef F., en uw zware mishandeling waarna u een medische gerechtelijke expertise liet opstellen, iets in de media is verschenen.

U stelt dat er wel een onderzoek zal zijn geweest en dat er wel over zal gepubliceerd zijn in de media omdat er twee doden zijn gevallen en dit geen klein voorval was, maar u kan hierover geen verdere informatie geven.

Wat betreft de moord op uw neef F. verklaart u verder (CGVS p. 5) niet te weten of zijn familie klacht heeft ingediend bij de bevoegde autoriteiten. U weet evenmin of er reeds een gerechtelijk proces en/of uitspraak is geweest.

Uw motivering dat jullie nooit aan de vader van F. hebben verteld waarom hij is gedood, is ongeloofwaardig aangezien uzelf net omwille van de moord op F. klacht indiende bij de politie. Zelfs indien jullie dit niet zouden meegedeeld hebben aan de vader van F. kan zoals u zelf aangeeft redelijkerwijze verwacht worden dat er een onderzoek werd verricht naar de omstandigheden dat F. om het leven kwam en dat zijn vader de moord op zijn zoon zou hebben aangeklaagd, én dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Het gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2) dat toen u klacht indiende tegen de eigenaar van het restaurant, u door zijn entourage en de politie onder druk werd gezet om uw klacht in te trekken.

Bij bevraging over diens identiteit kon u echter enkel de voornaam S. geven en stelde u zijn familienaam niet te weten. Aangezien hij uw werkgever was waartegen u bij de politie een klacht indiende wegens bedreigingen is het compleet onaannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Wat betreft de stappen die uw tante ondernam om jullie probleemsituatie aan te klagen verklaart u (CGVS p. 8-9) dat u denkt dat ze een advocaat had en u haar eens hierover hoorde. Gevraagd wat concreet ze hierover vertelde zegt u niet veel. Toen er nog maal werd aangedrongen stelt u dat uw tante niks hierover vertelde.

Dergelijke vage verklaringen zijn evenmin bevorderlijk voor uw geloofwaardigheid.

U stelt (CGVS p. 8) dat sinds 08/09/2011, toen u met uw gezin onderdook in Logbatan, door de problemen die jullie kenden afstand heeft genomen van uw tante en nu niet meer met haar praat. Ook uw advocaat gaf aan (CGVS p. 12) dat jullie relatie problematisch is, dat jullie niet meer met elkaar praten, en dat hij hoopt dat uw tante geen leugens over u zal verspreiden.

Deze motivering kan echter geenszins een verklaring bieden voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Vooreerst hebben meerdere van de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking op de periode voor jullie stopten met praten zodat er mag verwacht worden dat jullie verklaringen over de problemen die jullie tot dan zouden hebben gekend gelijklopend zijn.

Verder is het niet aannemelijk dat uw tante bewust foute informatie aan het CGVS zou geven gelet op het eigen belang dat zij heeft om een geloofwaardig relaas te brengen, m.n. dat zij op basis hiervan een beschermingsstatuut in België kan verkrijgen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielerelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart, rijbewijs, de geboorteaktes, en huwelijksakte, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De overlijdensakte van uw neef F. dd. 16/07/2011 vermeldt dat hij om het leven kwam ten gevolge van "diepe trauma van de borstkast", hetgeen echter niet aantoonst dat hij in de door u beweerde omstandigheden overleed.

Het attest van het gerechtelijk medisch onderzoek dd. 22/09/2011 vermeldt dat u verwondingen opliep nadat u was aangevallen door een onbekende en ten gevolge van de slagen die u werden toegebracht een schedeltrauma opliep. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Zo kan de vermelding dat u door een onbekende werd aangevallen enkel gebaseerd zijn op uw verklaringen.

Bovendien is het algemeen geweten (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Deze documenten kunnen aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen en wegen niet op tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 25 maart 2013 dat hij niet akkoord gaat met het besluit van de commissaris-generaal dat hij niet als vluchteling wordt erkend en dat hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Volgens verzoeker is de beslissing in strijd met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker wijst erop dat de voormelde wet tot doelstelling heeft de betrokkene zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te weren met de middelen die het recht hem verschaft.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste hem geen inzicht te verschaffen in zijn motieven; volgens verzoeker werd zijn relaas niet afgetoetst aan de criteria vervat in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Er is aldus verzoeker minstens sprake van schending van de materiële motiveringsplicht.

Gezien verzoeker van mening is dat hij wel in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, voert hij ook de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, alsook van artikelen 48/4 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid in de beslissing tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn tante over de aanwezigheid van verzoekers vrouw op het ogenblik van de dood van de vader van de bruidegom, bevestigt verzoeker zijn initiële verklaring dat zijn vrouw niet aanwezig was; hij wijst erop dat zijn tante eveneens ontkennend had geantwoord.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij in het restaurant werkte sinds 7 juni 2011. Het feit dat zijn tante heeft verklaard dat hij reeds een jaar voordien in het restaurant werkte, is volgens hem te wijten aan de onoplettendheid van zijn tante die dacht dat het om haar neef F. ging; deze zou er op het moment van de feiten ongeveer een jaar gewerkt hebben.

Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheid van haar verklaringen met zijn verklaringen niet kan worden weerhouden, gezien deze niet gaan over de gebeurtenissen waarvoor door verzoeker en zijn familie asiel werd aangevraagd: (zie het verzoekschrift, p. 4) *"enkel en alleen het relaas omtrent de dag van de feiten is van belang voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker en zijn gezin"*.

Verzoeker volhardt ook in zijn verklaring dat hij op 11 september 2011 een klacht indiende bij de politie. Hij laat gelden dat zijn tante dit pas achteraf vernam en er ten onrechte van uit gaat dat dit één of twee dagen na de feiten zou zijn gebeurd.

Verzoeker laat gelden dat zijn tante van de hele historiek van de gebeurtenissen niet goed op de hoogte is en enkel kan zeggen wat zich heeft voorgedaan in het restaurant, doch niets kan zeggen over de feiten en gebeurtenissen na de feiten.

Betreffende de motivering in de beslissing dat zowel verzoeker als zijn tante op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding hebben gemaakt van het miskraam van zijn vrouw, stelt verzoeker dat het vanzelfsprekend is dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en wijst erop dat hem werd meegedeeld enkel de grote lijnen van het verhaal te schetsen, zonder opgave van details. Verzoeker stelt dan ook dat dit argument niet kan worden gebruikt om te poneren dat hij bepaalde zaken niet zou hebben vermeld. Verzoeker benadrukt dat zowel hij als zijn tante tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal hebben meegedeeld dat zijn vrouw een miskraam heeft gehad.

Betreffende zijn vluchtroute stelt verzoeker dat hij geen gegevens achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Hij wijst erop dat zijn paspoort en dat van zijn gezin door de chauffeur van de minibus werd ingehouden en dat hij de paspoorten nooit meer heeft gekregen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij geen partij was bij de moord op de vader van de bruidegom, doch enkel getuige. Volgens hem is het dan ook vanzelfsprekend dat hij niet op de hoogte werd gebracht van hetgeen de familie van de overleden man ondernomen heeft. Verzoeker wijst erop dat hij zelf onder druk werd gezet door de eigenaar van het restaurant en zelf al voldoende problemen had zonder zich het lot van de familie van de overleden man te moeten aantrekken.

Verzoeker stelt dat hij op het moment van de feiten nog niet zo lang werkte in het restaurant en hij de eigenaar enkel bij voornaam kende; ook was de eigenaar niet altijd in het restaurant aanwezig zodat het niet vreemd is dat hij diens familienaam niet kon geven.

Verzoeker haalt tevens aan dat de relatie tussen hem en zijn tante thans niet opperbest is, hij haar sinds lange tijd niet meer gesproken heeft en enkel kan hopen dat zij geen leugens verspreid.

Hij is van oordeel dat uit de door hem neergelegde stukken duidelijk blijkt dat de door hem aangehaalde feiten correct zijn.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat de overlijdensakte van zijn neef geen bewijs kan zijn van de feiten.

Hij stelt dat ook het attest van het onderzoek van 22 september 2011 duidelijk vermeldt dat verzoeker is aangevallen geweest en ten gevolge van slagen een schedeltrauma opliep. Verzoeker vraagt zich af wat hij nog meer kan voorleggen als de commissaris-generaal zelfs het attest van het gerechtelijk medisch onderzoek in twijfel trekt; hij wijst erop dat hij niet kan worden gehouden tot bewijs van het onmogelijke.

Hij haalt daarnaast aan dat het verhoor op het Commissariaat-generaal een heel stresserende gebeurtenis was. Verzoeker stelt dat hij zich ervan bewust was dat zijn verdere toekomst grotendeels afhangt van de het resultaat van het verhoor, maar dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij zwaar getraumatiseerd zijn land moest verlaten. Personen die geconfronteerd worden met een tragische gebeurtenis kunnen zich volgens verzoeker kort na de feiten niet alles meer herinneren; zij verdringen deze tragische gebeurtenis en herinneren zich pas jaren later het geheel van de feiten.

Ook zouden slachtoffers die worden geconfronteerd met gewelddaden zich volgens hem vaak focussen op een aantal details van de tragische gebeurtenis, hoewel deze voor de buitenwereld van weinig of geen belang lijken. De bewering als zou redelijkerwijs kunnen worden verwacht dat bepaalde ervaringen in iemands leven, zelfs al zijn deze traumatisch van aard, dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar achteraf een coherente beschrijving van kan geven, is volgens verzoeker niet wetenschappelijk onderbouwd.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal niet tegemoet komt aan de motiveringsplicht.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij wijst op artikel 4, § 5 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat hij coherente verklaringen aflegde die niet in tegenstelling zijn met welgekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van zijn vrees, om te rechtvaardigen dat hem het voordeel van de twijfel zou worden gegund.

Indien de commissaris-generaal van mening is dat hij niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling, wijst verzoeker erop dat moet worden nagegaan of hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Hij haalt de definitie van subsidiaire bescherming aan en gaat in op artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Hij laat gelden dat de verwijdering van een vreemdeling een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 EVRM, wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van herkomst, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker benadrukt in deze dat de bescherming geboden door artikel 3 EVRM ruimer is dan die voorzien in het Vluchtelingenverdrag, een absoluut karakter heeft en geen uitzonderingen toelaat.

Hij wijst erop dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst ook het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De terugkeer naar Azerbeidzjan zal volgens hem een zodanige psychologische ontreddeering tweebrengen dat een gedwongen terugkeer in dit geval zal overeenstemmen met een behandeling die overeenkomstig artikel 3 EVRM verboden is.

Verzoeker vraagt de Raad om zijn vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt hij om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde verzoekt hij om vernietiging van de bestreden beslissing en vraagt hij de Raad het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in het restaurant waar hij werkte, tijdens een huwelijksfeest getuige was van een ruzie waarbij de vader van de bruidegom om het leven kwam in een vechtpartij met de eigenaar van de zaak.

Verzoeker werd hierna onder druk gezet, enerzijds door de eigenaar van het restaurant die banden had met R. M., het hoofd van de administratie van de president van Azerbeidzjan, en de politie om niet te getuigen over het incident en anderzijds door de familie van de vader van de bruidegom, die familie had bij het Hooggerechtshof, om wel te getuigen over het incident (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 3, 4).

De Raad stelt vast dat verzoeker er echter niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Na een vergelijking van zijn opeenvolgende verklaringen van verzoeker met deze van zijn tante C. M. werden er meerdere ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld.

Een eerste tegenstrijdigheid heeft betrekking op het incident van 23 mei 2011 tijdens het huwelijksfeest in het restaurant waar verzoeker en zijn tante werkten.

Deze laatste verklaarde tijdens haar eerste verhoor voor het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 12 december 2012, p. 6) dat verzoekers vrouw toen aanwezig was in het restaurant, dat zij misschien getuige was van de ruzie, dat zij net als zichzelf langskwam om te komen kijken, en dat zij hierna samen met haar en verzoeker de taxi naar huis nam.

Tijdens haar tweede verhoor stelt verzoekers tante (zie het verhoorverslag van 5 februari 2013 p. 2) dat zijn vrouw thuis was toen het incident gebeurde gezien zij zwanger was.

Bij confrontatie zegt de tante dat er tijdens haar eerste verhoor voor het Commissariaat-generaal werd gevraagd of zij of verzoekers vrouw iets hadden gezien van het incident waarop zij ontkennend antwoordde. Hierna herhaalt verzoekers tante dat zijn vrouw toen niet aanwezig was, hetgeen volgens de Raad echter niet te rijmen valt met haar aanvankelijke verklaringen dat zijn vrouw toen in het restaurant aanwezig was, dat zijn vrouw misschien getuige was van het incident, en dat ze samen naar huis zijn gereden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn initiële verklaring dat zijn vrouw niet aanwezig was, bevestigt en aanvoert dat zijn tante eveneens ontkennend had geantwoord, antwoordt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de eerste verklaring van zijn tante over de aanwezigheid van zijn vrouw op het ogenblik het ogenblik van het incident hiermee manifest tegenstrijdig is.

Deze tegenstrijdigheid vindt steun in het administratief dossier.

Het louter herhalen van één versie van de feiten kan deze tegenstrijdigheid niet opheffen.

In de tweede plaats dient opgemerkt te worden dat verzoeker verklaarde dat hij sinds 7 juni 2011 samen met zijn tante C. begon te werken in het restaurant Oasis.

Hij bevestigt dat hij aldus net vóór het incident van 23 juni 2011 werkte in het restaurant. Zijn tante verklaarde echter (zie het verhoorverslag van 12 december 2012, p. 5) dat hij sinds september 2010 in het restaurant werkte en dat het in 2011 een jaar in het restaurant werkte.

Bij confrontatie stelde verzoeker dat dit onmogelijk is, hetgeen echter een loutere bevestiging is van deze tegenstrijdigheid.

Tijdens haar tweede verhoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde zijn tante (zie het verhoorverslag van 5 februari 2013, p. 2) dat verzoeker sinds 7 juni 2011 werkte in het restaurant.

Bij confrontatie met haar hierboven vermelde aanvankelijke verklaring stelde zijn tante dat zij toen sprak over hun neef F. die er in september bijna een jaar ging gewerkt hebben.

Verzoeker treedt deze stelling in zijn verzoekschrift bij.

Deze motivering kan echter niet worden aanvaard. Uit de verklaringen van zijn tante tijdens haar eerste verhoor op het Commissariaat-generaal blijkt immers duidelijk dat zij toen sprak over verzoeker en dat hun neef toen helemaal niet ter sprake kwam.

Verzoekers verweer dat de tegenstrijdigheid in de verklaringen van zijn tante en van hem niet kan worden weerhouden, gezien deze niet gaat over de gebeurtenissen waarvoor door verzoeker en zijn familie asiel werd aangevraagd en enkel en alleen het relaas omtrent de dag van de feiten van belang is voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker en zijn gezin, wordt door de Raad niet aanvaard.

Deze tegenstrijdigheid heeft namelijk geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit het land van herkomst

Omwille van deze tegenstrijdigheid komt immers de geloofwaardigheid van zijn beweringen dat hij en zijn tante in het restaurant Oasis werkten, op de helling te staan, alsook logischerwijze de bewering dat verzoeker getuige was van een moord tijdens een huwelijksfeest dat er plaatsvond. Derhalve raakt deze tegenstrijdigheid wél degelijk aan de kern van zijn asielrelaas.

Een derde tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld met betrekking tot de verklaring van verzoeker wat betreft zijn éénmalige klacht bij de politie waarin hij stelde dat hij deze klacht op 11 september 2011 indiende en dat hij toen dezelfde dag nog door onbekenden werd aangevallen.

Op de vraag aan zijn tante of hij de dag van het incident klacht was gaan indienen, antwoordde zij bevestigend; toen haar nadien expliciet werd gevraagd op welke datum verzoeker klacht indiende, antwoordde zij daarentegen dat hij op 25 juni 2011, twee dagen na het incident van 23 juni 2011, klacht is gaan indienen (zie het verhoorverslag van 12 december 2012, p. 7, 9).

Verzoeker brengt hiertegen in dat zijn tante het indienen van een klacht pas achteraf vernam en er ten onrechte vanuit gaat dat dit één of twee dagen na de feiten zou zijn gebeurd.

Verzoeker laat gelden dat zijn tante van de hele historiek van de gebeurtenissen niet goed op de hoogte is en enkel kan zeggen wat zich heeft voorgedaan in het restaurant, doch niets kan zeggen over de feiten en gebeurtenissen na de feiten.

Deze verklaring overtuigt de Raad niet.

Indien de tante van verzoeker haar land van herkomst heeft verlaten op grond van dezelfde asielmotieven als verzoeker, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals over deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheid wordt vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007).

Gelet op het feit dat zij samen met verzoeker naar België is gekomen, kan van haar worden verwacht dat zij zich op de hoogte stelt van de gebeurtenissen na het incident in het restaurant.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker en zijn tante allebei verklaarden (zie zijn verhoorverslag, p. 5; zie haar verhoorverslag van 5 februari 2013, p. 4) dat de vrouw van verzoeker die zwanger was, op 15 augustus 2011 door twee onbekenden werd geslagen ten gevolge waarvan ze een miskraam kreeg. Vastgesteld wordt echter dat verzoeker noch zijn tante in de door hen bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst melding maakten van dit voorval.

Bij confrontatie stelt verzoeker (zie het verhoorblad, p. 9) dat hij dit bij de Dienst vreemdelingenzaken wou zeggen, maar hem toen gezegd werd dat hij dit alles op het Commissariaat-generaal mocht vertellen; hij voegt eraan toe dat zijn vrouw van dit incident wél melding maakte in haar vragenlijst.

Geconfronteerd met de vaststelling dat zijn vrouw evenmin in haar bovenvermelde vragenlijst melding maakte van deze aanval op haar, stelt verzoeker dat zij dit zeker moet gezegd hebben maar dat men haar verklaring hieromtrent misschien niet heeft genoteerd.

Verzoeker verwijst hierbij naar de volgens hem verkeerd genoteerde datum van het incident tijdens het huwelijksfeest in de vragenlijst, zijnde 23 mei 2011 terwijl dit 23 juni moest zijn.

Deze uitleg wordt niet weerhouden.

Er moet worden opgemerkt dat er een wezenlijk verschil is tussen het eventueel verkeerd noteren van een datum van een voorval, en het niet vermelden van een aanval op zijn vrouw of het ontraden ervan hiervan melding te maken in de vragenlijst.

Bij aanvang van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker trouwens dat hij alles bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort heeft verteld, dat hij de kern van zijn problemen heeft verteld, en dat hem er vele vragen werden gesteld.

Redelijkerwijze mag verwacht worden dat indien verzoeker tijdens het invullen van de vragenlijst bij de Dienst vreemdelingenzaken niet zou hebben kunnen melden dat er op zijn vrouw een agressie was gepleegd die een miskraam tot gevolg had, hij bij bevraging voor het Commissariaat-generaal over het verloop van zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan onmiddellijk melding zou maken, hetgeen in casu niet het geval is.

Ook zijn tante werd geconfronteerd met de vaststelling dat zij van deze aanval op verzoekers vrouw geen melding maakte in haar bovenvermelde vragenlijst. Haar uitleg (zie het verhoorverslag van 5 februari 2013, p. 4) dat zij het toen wel wou melden maar nu pas effectief zegt, is uiteraard niet afdoende.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoeker, zijn vrouw en zijn tante worden verwacht dat ze alle wezenlijke elementen uit het asielrelaas vermelden, meer in het bijzonder dat zijn vrouw werd geslagen waardoor zij een miskraam had.

De uitleg in het verzoekschrift dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en er hem werd meegedeeld enkel de grote lijnen van het verhaal te schetsen, zonder details te geven, kan gezien het essentieel karakter van de gebeurtenis niet volstaan; een miskraam ten gevolge van slagen door onbekenden kan bezwaarlijk als een "detail" worden beschouwd.

Waar verzoeker er nog op wijst dat zowel hij als zijn tante tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal hebben meegedeeld dat zijn vrouw een miskraam heeft gehad, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat ze hiervan geen melding maakten in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De vaststelling dat verzoeker en zijn tante een essentieel element als het verliezen van een kind, niet vermeldten op de vragenlijst, keert zich tegen de geloofwaardigheid van hun relaas.

Ook moet vastgesteld worden dat verzoeker over bepaalde essentiële elementen van zijn relaas onaannemelijk weinig informatie kon geven.

Wat betreft de moord op de vader van de bruidegom tijdens het huwelijksfeest verklaart verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 9) niet te weten of diens familie klacht heeft ingediend noch of er over diens dood, de moord op zijn neef F., en zijn zware mishandeling waarna hij een medische gerechtelijke expertise liet opstellen, iets in de media is verschenen.

Verzoeker verklaart dat er wél een onderzoek zal zijn geweest en dat er wel over zal gepubliceerd zijn in de media omdat er twee doden zijn gevallen en dit geen klein voorval was, maar blijkt hierover geen verdere informatie te kunnen verschaffen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij enkel getuige was van de moord in het restaurant dat het dan ook vanzelfsprekend is dat hij niet op de hoogte is hetgeen de familie van de overledene heeft ondernomen, wordt hij door de Raad niet gevolgd. Indien verzoeker werkelijk door die familie werd gevraagd om wel te getuigen over het incident (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 3, 4) kan immers logischerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is of zij al dan niet klacht indiende. Zijn verklaring dat hij zelf onder druk werd gezet door de eigenaar van het restaurant en zelf al voldoende problemen had zonder zich het lot van de familie van de overleden man te moeten

aantrekken, verhindert niet dat hij zich kon informeren en getuigt van een manifest gebrek aan interesse. Ook deze vaststelling keert zich tegen verzoeker.

Wat betreft de moord op zijn neef F. verklaart verzoeker verder (zie het verhoorverslag, p. 5) niet te weten of zijn familie klacht heeft ingediend bij de bevoegde autoriteiten. Verzoeker weet evenmin of er reeds een gerechtelijk proces en/of uitspraak is geweest.

De uitleg van verzoeker dat aan de vader van F. nooit verteld werd waarom zijn zoon is gedood, is ongeloofwaardig aangezien hijzelf net omwille van de moord op F. klacht indiende bij de politie.

Zelfs indien dit niet zou meegedeeld zijn aan de vader van F. kan, zoals verzoeker zelf aangeeft, redelijkerwijze verwacht worden dat er een onderzoek werd verricht naar de omstandigheden van de dood van F. en dat zijn vader de moord op zijn zoon zou hebben aangeklaagd, én dat hij hiervan op de hoogte zou zijn.

Ook hier stelt de Raad een gebrek aan interesse vast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens (zie het verhoorblad, p. 2) dat toen hij klacht indiende tegen de eigenaar van het restaurant, hij door de entourage van deze laatste en de politie onder druk werd gezet om zijn klacht in te trekken.

Op de vraag over diens identiteit kon verzoeker echter enkel de voornaam S. geven en verklaarde hij de familienaam niet te kennen. Aangezien S. zijn werkgever was waartegen verzoeker bij de politie een klacht indiende wegens bedreigingen, is het niet aannemelijk dat verzoeker hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij op het moment van de feiten nog niet zo lang werkte in het restaurant en hij de eigenaar enkel bij voornaam kende, is geen verklaring voor deze onwetendheid; bij het indienen van een klacht tegen een persoon moet men immers op de hoogte zijn van de naam van de persoon in kwestie. Dat hij niet weet wat de achternaam van zijn baas is, hoewel hij klacht tegen hem indiende en hij, alsook zijn tante en zijn neef in het restaurant werkzaam waren, draagt er ook toe om relaas als ongeloofwaardig af te wijzen.

Wat betreft de stappen die zijn tante ondernam om hun probleemsituatie aan te klagen verklaart verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 8, 9) dat hij denkt dat zij een advocaat had en hij haar hierover eens "hoorde". Gevraagd wat zij concreet hierover vertelde, zegt verzoeker "niet veel". Toen er werd aangedrongen stelt hij dat zijn tante hierover "niets" vertelde. Dergelijke vage verklaringen keren zich ook tegen zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker voert ook aan (zie het verhoorverslag, p. 8) dat hij sinds 8 september 2011, toen hij met zijn gezin onderdook in Logbatan, door de problemen die ze kenden afstand heeft genomen van zijn tante en nu niet meer met haar praat. Ook in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de relatie problematisch is, dat ze niet meer met elkaar praten, en dat verzoekers hoopt dat zijn tante geen leugens over hem zal verspreiden.

Deze uitleg kan geen verklaring bieden voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Vooreerst hebben meerdere van de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking op de periode vóór ze stopten met praten zodat er mag verwacht worden dat hun verklaringen over de problemen die ze tot dan zouden hebben gekend, gelijklopend zijn.

Verder is het niet aannemelijk dat de tante van verzoeker bewust verkeerde informatie zou hebben gegeven gelet op het eigen belang dat zij had om een geloofwaardig relaas te brengen, m.n. dat zij op basis hiervan een beschermingsstatus in België kan verkrijgen.

Verder moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen (zie zijn verhoorverslag, p. 7; zie haar verhoorverslag van 12 december 2012, p. 3, 4) inzake de vluchtreis van Oekraïne naar België.

Uit hun verklaringen blijkt dat ze tijdens hun vlucht achteraan in een minibus zaten maar dat indien de deur zou worden geopend tijdens een controle, ze zichtbaar waren.

Verzoeker verklaart dat de passeur alles had geregeld en hun paspoorten in zijn bezit had maar kan niet verklaar waarom deze die identiteitsdocumenten bij zich wou hebben, noch waarom geen afspraken waren gemaakt wat hij diende te vertellen tijdens een eventuele controle.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie dewelke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en het netwerk in gevaar zou brengen.

Bijgevolg zijn verzoekers verklaringen hier omtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekers hun internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hun verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop ze uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Meer nog, verzoeker en zijn tante verklaarden niet te weten waarom de passeur bij aankomst hun paspoort niet teruggaf noch of hij hierna iets met hun paspoort ging doen. Zijn vrouw meldde echter in haar "verklaring" (zie p. 21) dat de passeur haar paspoort tijdens de reis bijhield en hierna heeft teruggestuurd naar Azerbeidzjan.

Aangezien zijn tante verklaart dat hij instructies van de passeur kreeg, mag er verwacht worden dat zijn verklaringen en deze van zijn vrouw hierover gelijklopend zouden zijn, hetgeen *in casu* niet het geval is. Deze vaststelling versterkt het vermoeden dat ze hun internationaal paspoort achterhouden.

Waar verzoeker poneert dat hij geen gegevens achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, dat zijn paspoort en dat van zijn gezin door de chauffeur van de minibus werd ingehouden en dat hij de paspoorten nooit meer heeft gekregen, merkt de Raad op dat hij zich beperkt tot het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van dezelfde ongeloofwaardige verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog opwerpt dat het verhoor op het Commissariaat-generaal een heel stresserende gebeurtenis was; dat personen die geconfronteerd worden met een tragische gebeurtenis deze proberen te verdringen; dat slachtoffers die worden geconfronteerd met gewelddaden zich heel vaak focussen op een aantal details van de tragische gebeurtenis, hoewel deze voor de buitenwereld van weinig of geen belang lijken en dat de bewering als zou redelijkerwijs kunnen worden verwacht dat bepaalde traumatische ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar achteraf een coherente beschrijving van kan geven, niet wetenschappelijk onderbouwd is, erkent de Raad dat wanneer verzoeker zich bepaalde details niet meer kan herinneren, waardoor hij tegenstrijdige en onvolledige verklaringen aflegt, dit nog enigszins verklaard kan worden door de traumatiserende aard van de gebeurtenissen en de stress tijdens het afleggen van een verhoor op het Commissariaat-generaal.

De Raad stelt echter vast dat bovenstaande vaststellingen stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële elementen in het relaas van verzoeker.

Dat hij hierover manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt in vergelijking met zijn tante die nochtans hetzelfde heeft meegemaakt en dermate onwetend is, kan echter niet worden aanvaard.

Derhalve kan aan verzoeker het voordeel van de twijfel, waar hij in zijn verzoekschrift om vraagt, niet worden toegekend. Dit voordeel van de twijfel kan immers slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, *quod non in casu* (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

Zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, de geboorteaktes, en huwelijksakte, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

De overlijdensakte van 16 juli 2011 vermeldt dat zijn neef om het leven kwam ten gevolge van "diepe trauma van de borstkast". Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat dit wel degelijk een bewijs van de feiten is, maar laat na te verduidelijken wat deze overlijdensakte nog meer kan aantonen dan het louter overlijden van zijn neef. Dit overlijden toont echter niet aan dat hij in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden overleed.

Het attest van het gerechtelijk medisch onderzoek van 22 september 2011 vermeldt dat verzoeker verwondingen opliep nadat hij was aangevallen door een onbekende en ten gevolge van de slagen die hem werden toegebracht een schedeltrauma opliep. Verzoeker herhaalt bij verzoekschrift dat het attest duidelijk vermeldt dat hij ten gevolge van een aanval een schedeltrauma opliep en vraagt zich af wat hij nog meer kan voorleggen als bewijs.

De Raad wijst verzoeker erop dat een arts echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Zo kan de vermelding dat hij door een onbekende werd aangevallen enkel gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen. Bovendien is het algemeen geweten (zie informatie in het administratief dossier) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan gemakkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Deze documenten kunnen aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen en wegen niet op tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan echter niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE